

Bevezetés

Necah (a “h” torokhanggal ejtendő) “hitelességet, őszinteséget, egyenességet, becsületességet, hűséget” jelent, illetve “állandóságot, folytonosságot, örökkévalóságot”, “kitűnőséget, dicsőséget” és “teljességet, tökéletességet”. Paul Case mindezek összességéeként “dicső életnek” fordította.

Ha képírásként, képek láncolataként tekintjük rá, a héber “Nun-Cádi-Chet” összekapcsolja a bőség (Nun=”hal”) képét, az öngondoskodás képével (“Cádi”=horgászhorog) és a személyes életerőével (Chet=”kerítés”). Így Necah (Vénusz birodalma) a bőséges, önellátó életerő megtestesüléseként jelenik meg - a hangsúly itt az erőn van.

Ezt az erőt nem lehet racionálisan megragadni. Nem lehet logikával elemezni, leírni és pontosan közvetíteni egy másik személy számára. Nincs másodlagos, intellektuális módja ezen erő megragadásának -bár Hodban értelmileg felfoghattuk annak formáját- ez az erő csak közvetlen megtapasztalás útján érthető meg.

Emberi értelemben Necah a személyes érzelmeink birodalma. Pontosabban ez az a birodalom, ahol az univerzális érzelmi archetípusok találkoznak a személyes kifejezéssel. Ez a találkozás az értelmet megelőző jellegű. Azonnali, spontán, logikátlan, tapasztalati szinten történik. Olyan gyors, hogy az értelemnek nincs ideje beleszólni. Az értelem csak utólag avatkozhat be.

Például amikor valamivel kapcsolatba kerülünk, első reakciónk zsigeri, érzelmi szintű. Azonnali, spontán és nincs tudatos hatalmunk felette. Utána aztán értelmünk veszi át az irányítást és módosítja az elsődleges érzelmi választ, azt még személyesebbé alakítva. Általában értelmünk nem arra figyel, amivel kapcsolatba kerültünk, hanem az elsődleges reakciónk erejére. Másképp fogalmazva, az értelmet az elsődleges érzelmi válasz indítja be, majd az értelem ad formát az értelemnek.

Necah a Természet erejének birodalma, Hod a Természet formájáé. Logikai úton megérthetjük a formát, de a logika cserbenhagy minket, amikor a Természet alapvető erejének Misztériuma felé fordulunk. Nem foghatjuk fel intellektuálisan, csak érzelmi szinten tapasztalható meg. A mi Necah Templomunk ez az az érzelmi szint.

A Misztérium a 7-es számmal függ össze. A nyolc planetáris számból (3-tól 10-ig), a hét az, amely nem osztja pontosan, maradék nélkül a kör 360

fokát. 360 osztva 7-tel 51,42857142857, amiben az utolsó hat számjegy a végtelenségig ismétlődik. Ez azt jelenti, hogy egy kör soha nem osztható fel hét pontosan egyenlő részre. Egy hétoldalú ábra megrajzolása pontatlanságot igényel, végül el kell engednünk a racionális pontosságot, és ránézésre kell megítélnünk, jól néz-e ki.

A 360/7 Misztériumában rejtőzik a kiterjedéssel bíró téridő elemi megjelenése: a pont. A pont megelőzi a vonalat. Nincs más kiterjedése, mint a szingularitása. Végtelenül kicsi és végtelenül nagy is egyszerre. Ha követjük a pontot a kicsinységébe, hasonló élményben lesz részünk, mint amikor a 360-at 7-tel osztjuk - mivel végtelenül kicsi az öt körülvevő végtelenhez képest és végtelenül nagy a benne rejlő végtelenség miatt, úgy találjuk, hogy egy végtelen kicsinységet foglal magába, amelyet nekünk végtelen időbe és fáradságba kerülne definiálni.

Amíg még egy pontot el nem helyezünk és egyenest nem húzunk közéjük, addig nem tudunk egy pontot ténylegesen definiálni. A definíció alapvetően az összefüggéseken alapuló illúzió, amely az egyedileg definiálhatatlan alkotóelemek között megfigyelhető kapcsolatokon alapul.

Csakis az összefüggések által definiálható a pont. És ugyanez a helyzet Necah erejét illetően is: csak a személyessé tétel által jelenik meg formában.

Szeretet, szerető kedvesség, kegyelem, könyörület: emberi értelemben végül is ez az elsődleges erő. Ez a pont dinamizmusa, amely a pont szingularitásában egyszerre tartalmazza is a végtelenséget, miközben maga is tartalom. Így Vénusz istennőt társítjuk e birodalomhoz, mert őt tartjuk az emberi felfogás szerinti szeretet archetípusának.

Ennek a szereteterőnek nincsen ellentéte, negatív megjelenései csak a formába az értelem közvetítésével való átmenetében fordulhatnak elő, és ezek is csak az emberi szívben és elmében találhatóak. A Természet fennmaradó részében, ahol nem a sajátosan emberi értelem az uralkodó, a szeretet ereje negatívan polarizált formák nélkül jelenik meg.

Ez az értelem különféle fajtáinak a természetétől függ. Például az a fajta értelem, amelyet egy, a Természet erejének formát adó fa vagy szikla foglal magába, nem teszi lehetővé ennek az erőnek rosszindulatként való kifejezését. Az emberi értelem viszont nagyon is megenged ilyen kifejeződést - csakis az képes a szeretet áramlását éppoly könnyedén eltéríteni vagy blokkolni, mint ahogy képes hagyni akadálytalanul áramlani is. Egy fa értelme nem rendelkezik

az eltérítés vagy a blokkolás képességével; tehát nincs más lehetősége, mint a szeretet áramlásának akadálytalan kifejezésre juttatása. De mindkét végeredmény, akár ember, akár fa általi, ugyanannak az alapvető erőnek az egyedi, személyes megformálását jelenti.

Míg magának a szeretetnek nincs ellentéte, vannak úgymond testvérei. Így Necahban nem csak a Vénusz jelképezte elsődleges erővel találkozunk, hanem az emberi érzelem minden más archetípusával is. Itt van még Mars, Phoebe, Jupiter, Artemisz, Szaturnusz, Astarte, Faunus, Pán, Kali, stb. Valóban az emberi érzelmek minden mitológiai kifejeződése megtalálható Necahban, de általában csak azokkal az archetípusokkal találkozunk, amelyek kulturálisan a legközelebb állnak hozzánk. Ez egy újabb példa a 360/7 Misztériumára - az egyediség végtelen változatosságára, amely természetesen megnyilvánul amikor az erő formát ölt.

A mi Necah Templomunk más mint a korábbiak, amelyekkel mindeddig találkoztunk. Nem fogunk a Malhut Templomból közvetlenül odajutni; hanem egy olyan gyalogúton megyünk, amely keresztülhalad a Természet vad vidékein, és végül a Necah Templomhoz vezet minket. Ezen az úton haladva egy sor olyasmivel találkozunk, amelyek érzelmi reakciót váltanak ki belőlünk. Minden egyes ilyen megéléssel a másodlagos értelmi formán való átlátást gyakoroljuk, és azt is, hogy igyekezzünk az elsődleges hatást változatlan formájában érzékelni. Amikor elérjük magát a Necah Templomot, igyekezni fogunk, hogy annak egy olyan, még mélyebb szintjét tapasztaljuk meg, amely zsigeri, érzelmi szintű hatást vált ki belőlünk.

A forma ritkán egyezik meg teljesen az erővel. Más szóval, racionális reakcióink ritkán olyanok mint az elsődleges érzelmi reakcióink, és még kevésbé hasonlóak magukhoz a dolgokhoz, amelyekre reagálunk. Ez az adott dolog félreértéséhez, a közvetlenül a megérteni kívánt dolgon alapuló megértés helyett inkább a saját reakciónkon alapuló megértéshez vezethet. Utunk a Necah Templomhoz arra szolgál, hogy lehetőleg lehámozza a racionális elhomályosításnak ezeket a rétegeit, és a racionálisan módosított reakciótól lépésről lépésre a mélyebb érzelmi, zsigeri szintű reakcióhoz vezessen minket - végső célként magának a változatlan erőnek egy nemreagáló jellegű érzékeléséhez.

Necah birodalmában minden út a középpontba vezet, ahol a Templom található. A Templom élő, csakúgy mint az egész Necah, és erős érzelmi reakciót vált ki buja, zöldellő szépsége által.

A Templom 7 szintet fejez ki:

1: Talajszint - amelyen utunk keresztülvezet, ahonnan minden élet fakad, és ahová minden élet visszatér. Ahogy végigmegyünk ezen az úton, egy sor lényel találkozunk. Mindegyikük érzelmi reakciót vált ki belőlünk. Az a feladatunk, hogy az érzékelőképességünk mechanizmusának mélyére hatoljunk, és engedjük, hogy a racionális forma az elsődleges, zsigeri szintű reakcióhoz vezessen, majd kövessük a zsigeri szintet, amíg magához a változatlan erőhöz nem vezet minket.

2-től 6-ig: Öt lépcsőfok felfelé, mindegyik a tisztább megértés egy-egy szintje. E lépések az úton megtörtént eseményeket visszhangozzák és lehámozzák a racionális eltorzításokat. Az ötös szám szándékosságot feltételez - e lépcsőfokokon tudatos akarattal kell feljebb lépni. A hatodik (szoláris/Nap) szint az, ahová maga a változatlan életerő alászáll.

7: A hetedik szint az, ahol magával az adott dologgal kerülünk szembe, annak a mindenféle racionális módosítástól való megtisztítása után. Ezt a hetedik szintet egy hétoldalú medence ábrázolja, amelyet egy hét fa által formált kupola fed. A kupola, melynek tetejét a Vénusz bolygó jele ékesíti, hét színes üveg hétszöget tart.

Ha tudatosan levetkőztük azokat a racionális torzításokat, amelyek elhomályosítják az őserő megértését, tiszta látomásban lesz részünk a medence vizébe nézve. Ekkor megtehetjük azt, amit Botticelli híres festménye sugall, előhívhatjuk Vénuszt a vízből és közvetlenül megtapasztalhatjuk jelentését.

4. MEDITÁCIÓ: NECAH

Kezdd, ahogy eddig: menj be a Barlangbejáraton, végig az Alagúton, fel a tíz lépcsőfokon a Malhut Templomba, ahol érkezésedre várva állok.

Amikor minden résztvevő megérkezett, összegyűjtöm mindannyiunkat, és rituális kört rajzolok.

Amikor a kör elkészült, körben állva és egymás kezét fogva néhány pillanatot azzal töltünk a Malhut Templom közepén, hogy figyelmünket a többi résztvevő jelenlétére irányítjuk. Ahogy körbenézel a körön, igyekezz minden résztvevő egyedi jelenlétét érzékelni.

A megfelelő pillanatban a Keleti negyed oltárára viszem figyelmünket - ez a bejáratunk Necahba.

Az oltáron most egy gyönyörű színes üveg műalkotást találunk, mögötte ugyanazt a függönyt és szimbólumot, amivel a Barlangbejáratnál találkoztunk. Meggyújtom a gyertyákat az oltáron, és együtt, mintha egyetlen hangon szólnánk, kimondjuk a

következő mondatot:
“IHVH (Jod-Hé-Vau-Hé)
Cebaoth, kérlek vezess
engem Necahba.”

Imánkra válaszul a héber יהוה צבאות betűk tűnnek fel a függöny felső részén, mintha fénnel írták volna őket. A felfelé mutató fehér háromszög felfénylik, ahogy a jobb oldali oszlop legalsó szférája is, és lágy fény szűrődik ki a függöny mögül.

Amikor meglátjuk a fényt, kinyújtom a kezem és félrehúzó a függönyt. Kéz a kézben mindannyian átmegyünk az árkádon.

Egy felváltva fekete és fehér faragott kövekkel kirakott gyalogút kezdetén találjuk magunkat. Sötét éjszaka van és az összes világításunk az eget kitöltő csillagok fénye. A csillagfényben láthatjuk a, hogy utunk vad vidéken vezet keresztül, sűrű vadszeder bokrok és különös alakú, vészjósló fák között.

Együtt elindulunk az úton. Hamarosan a bokrokon keresztülágazó vadállatok hangját halljuk. A hangokból ítélve hatalmasak lehetnek és minket sebesen üldözve közelegnek.

Félelmünkben -mert ezek a teremtmények igazán félelmetes hörgéssel, rőfögéssel, morgással tudatják velünk azt, hogy mekkora veszélyben vagyunk- megpróbálunk elmenekülni üldözőink elől.

Különös módon minden lépésünk ezen az úton nem csak a megtett távban, hanem az időben is előrevisz minket. Ahogy futunk, az idő gyorsan telik, és az ég kezd kivilágosodni a felkelő teliholdnak köszönhetően. Úgy látszik, számos mérföldet tettünk meg igen gyorsan, és megpillantunk magunk előtt egy, a holdfényben felderengő megmászhatatlan falat. Mögöttünk a távolban látjuk üldözőinket - most már látjuk a holdfényben, hogy ketten vannak és felénk rohannak.

A gyalogút egy masszív faajtóhoz vezet minket, ami az egyetlen lehetőség a falon átjutni. Jobbra és balra is olyan messze nyúlik a fal, ameddig csak a szem ellát. Próbáljuk kinyitni az ajtót, de nem tudjuk. Reményvesztve hangosan dörömbölünk rajta, mert az üldözők minden egyes elvesztegetett pillanattal egyre közelebb érnek.

Végül nincs hova mennünk: sehova se bújhatunk, és nem lehet átjutni a haladásunk útját eltorlaszoló falon. Így megfordulunk, hogy védjük magunkat az üldözőinktől. Amint megfordulunk már ott is vannak. Morogva előjönnek az árnyékból és a holdfénybe lépnek.

Hoppá! A ragyogó holdfényben meglátjuk, hogy csak két, farkát csóváló kutya az, és nem azok a gonosz emberevő szörnyetegek, amelyeket képzeltünk. Félelmünk megkönnyebülésbe csap át, mert amikor üdvözöljük őket, barátságosnak bizonyulnak.

Éppen ekkor az ajtó a falon kinyílik, és egy magas, erős testalkatú, bőrruhás férfi lép ki rajta bottal a kezében. A kapu őrzőjeként mutatkozik be, és tájékoztat minket a kutyák felől is. Ők őrzik a gyalogutat és vigyázzák az utazók biztonságát a kapuig. Eközben természetesen ugatnak és morognak, hogy távol tartsák a veszélyes vadakat a vándorok csoportjától. Egy pillanatig se voltunk a

kutyáitól veszélyeztetve, valójában csak azért voltak ott, hogy utunk biztonságát garantálják!

Az őrző barátságos és átvezet minket a kapun a fal túloldalára. Itt az út egy szelídebb vidéken vezet tovább. A kapu őrzője velünk küldi a kutyáit, hogy útitársaink és vezetőink legyenek - védeni már nem kell minket a falnak ezen az oldalán. A telihold igen magasan jár már az égen, és ezüst fénye bőségesen elegendő ahhoz, hogy lássuk az utunkat.

Megújult erővel és jókedvvel folytatva utunkat idő és megtett táv tekintetében is gyorsan haladunk minden lépéssel. Átkelünk egy dombon és lemegyünk egy széles völgybe. A látvány lélegzetelállító a holdfényben!

Ahogy mögöttünk a hold lemegy és előttünk a nap kel, az út egy folyó partjához visz minket. A hajnal fénye aranylóan tükröződik a folyó vizén. Nem látunk a víz alá, hogy felbecsüljük a mélységét a gázlónál, de muszáj átkelnünk, mivel a gyalogút eltűnik a vízben, és a túlsó parton bukkan fel újra.

Észre vesszük, hogy néhány lépésnyire balra a vízparton kuporogva sír egy sötét köpönyeges alak. Elpanaszolja, hogy nem mer átkelni egy ilyen mély és széles folyón, mert fél, hogy belefut. Motyog valamit arról, hogy szeretne átkelni, hogy szeretne eljutni az úticéljához, amely hívja őt, de egyben nagyon fél is az úttól. Szembesül ugyan a félelmével, de mélyebb megértés nélkül, és most csalódottan és erőtlenül sírva kuporog két fontos szükséglet: a jelenlegi állapot megőrzésének biztonsága és az önfejlesztés kockázata között őrlődve.

Tőlünk jobbra, a víz szélénél is megpillantunk valakit, aki a part közelében fürdik vízben. Meztelenül guggol és énekelve imádkozik. Arra kéri a folyót, hogy tisztítsa meg őt a félelemtől, és nagyon kéri, hogy áldja meg az átkelését. Ekkor belemerül a vízbe és a túlsó part felé úszik. Nehéz úsznia, de ő erős és eltökélt. Megáldotta őt a folyó és biztonságban folytatja útját. Lehet, hogy látjuk még.

Amint a nap felbukkan a szemközti hegyek felett és első sugarai a völgybe vetülnek, őrkutyáink felvakkantanak és egyenesen a vízbe vezetnek minket az út végén. Játékosan pancsolva, minden félelem nélkül gázolnak át. Meglepődve látjuk, hogy a víz csak a térdükig ér, és nem mélyül távolabb sem. Egy napsugár felfedi, hogy az utat épphogy csak ellepi a víz, és megmutatja a biztonságos utat!

Amint megértjük, hogy nem kell félni, szólunk síró alaknak is. Felkel és velünk tart a folyón át. Átkelés közben megmosakszunk a vízben és mind a saját

hálaadó imánkat zengjük. Amint lábunkat a túlsó partra tesszük, a nap teljesen a hegytetők fölé kúszik.

A fényes napsütésben a korábban még síró társunk felfedi valódi kilétét. Sötét köpönyegét tiszta fehér szárnyakként terjeszti ki, és íme: ragyogó barátunk, Rafael áll előttünk. Ő, aki a Kelet és a Levegő Elem őrzője, egyúttal a vízi átkelés őrangyala is. Síró alakként bemutatta az óvatosságot, ruhátlan úszóként a hit értékét. Ők együtt addig tartottak fel minket, míg a napfény fel nem fedte igazi utunkat. Itt, a másik parton a teljes napsütésben egyesülnek, és felfedik, hogy ők Rafael. A folyó minket is megádott!

Tovább folytatjuk utunkat a fekete-fehér köves úton. Most már teljes nappali világosságban haladunk és látjuk a Necah Templomot, habár még jó messze van. Nem messze jobbra-balra más utakat is látunk, melyek szintén a Templomhoz tartanak. Itt-ott másokat is látunk. Némelyek céltudatosan haladnak útjukon; mások, úgy tűnik, céltalanul bolyonganak az utak között; megint mások láthatólag belemerülnek valamilyen tevékenységbe, mintha valamiféle személyes drámával volnának elfoglalva. Köröttünk mindenféle életet látunk, és nem csak látjuk, érezzük is.

Végre megérkezünk a Templomhoz. A nap már túl van a zeniten, és nyugatról süt be a Templomba.

Amint fellépkedsz az öt lépcsőfokon, tekintsd át a leckéket, amelyeket az úton tanultál a veled történelemből.

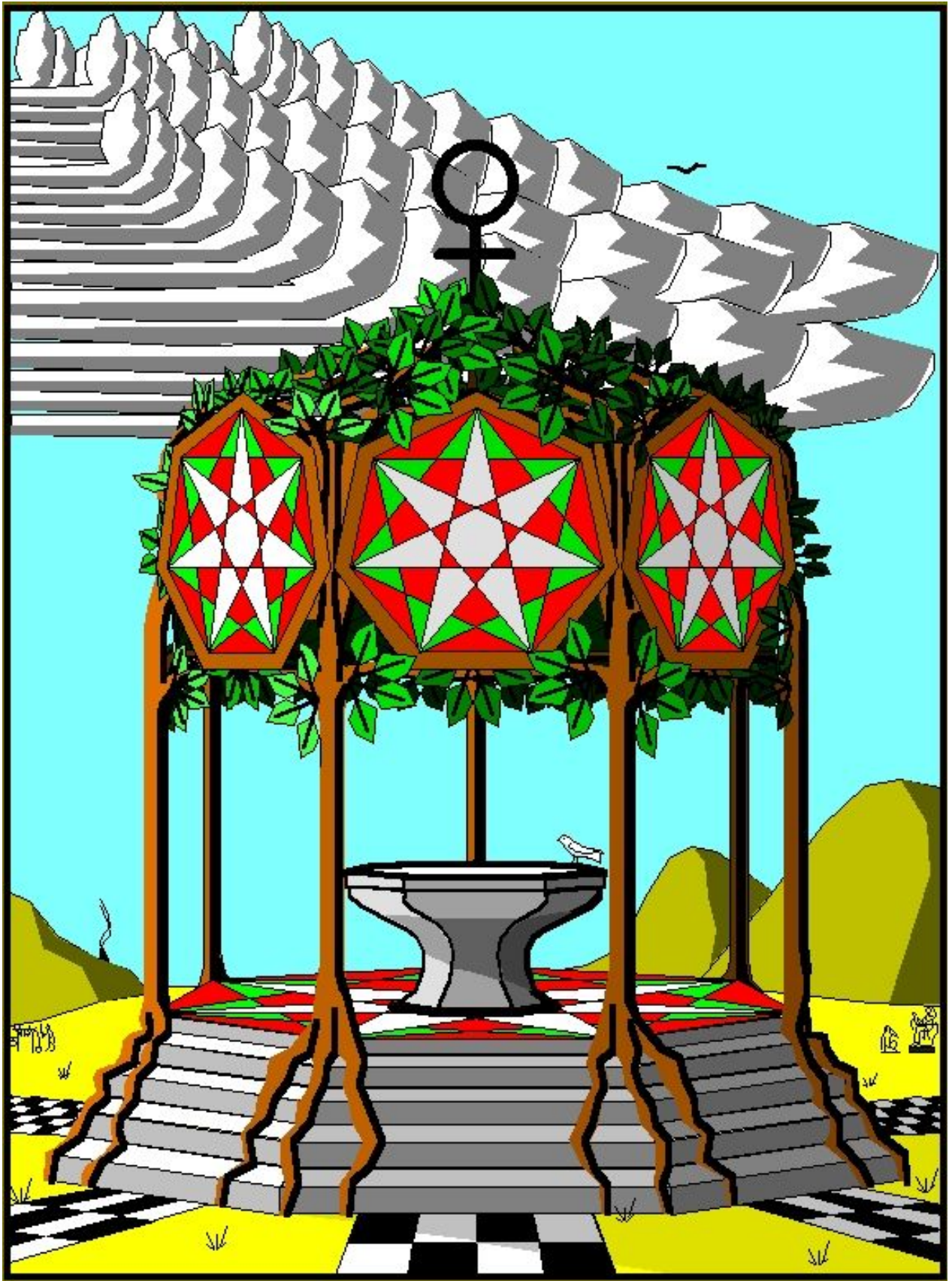
Összegyűlünk, hogy a központi hétoldalú medencét egymás kezét fogva körbeálljuk, és kimondom a nevet: “IHVH Cebaoth”. A medencébe tekintve látjuk Vénuszt a vízből előemelkedni. A mi saját arcainkat viseli, egyben minden arcot is egyszerre. Vénusz a medencében áll, mi pedig áhítatosan sütkérezünk a szeretetben, amit felénk sugároz.

Mindannyian váltunk néhány személyes szót vele...

A megfelelő pillanatban figyelmünket összegyűjtöm és megköszönjük Vénusznak kegyes jóindulatát.

Akkor együtt, mintha egy hangon szólnánk, kimondjuk a “Malhut” szót. Ez lágyan visszavisz minket a Malhut Templom közepére.

Az újratájolódás néhány pillanata után elengedem a mágikus kört. A résztvevők ezután arra távoznak, amerről jöttek: le a lépcsőn, végig az alagúton és ki a Barlangbejáraton, és végül visszatérnek normál fizikai tudatosságukhoz.

Utómunkálatok

A szokásos módon jegyezd le élményeid összefoglalását.

A Necah meditációt követő napokban jól figyelj az életedben bekövetkező eseményekre, igyekezz átnézni a felszíni formájukon és meglátni a mélyebb értelmüket.

Térj vissza rendszeresen a Necah Templomba és keress az életedben bekövetkező események értelmét és személyiséged aspektusait megvilágító útmutatásokat. Malhuttól kezdődő utadon engedd meg, hogy megtörténjen veled bármi, amit csak az utazás számodra nyújt. Necah ettől függetlenül is a szimbólumok nyelvén szól hozzád, hasonlóképpen -bár spontánabb módon- mint ez a megírt meditáció.

A Necah Templom a Hod Templomhoz hasonlóan egy eszköz, és e helyen a dolgok érzelmi megértését fejlesztheted magadban. Használd ezt az eszközt, ahogy Hodot is használtad arra, hogy hogy segítse önfejlesztő munkádat. Beszéljess minden Necahban fellelhető fontos archetípussal, és alaposan fedezd fel e birodalmat.

(Ez Rawn Clark: Nyolc Templom Meditációs Projekt című művében szereplő nyolc meditációból a negyedik: a „Necah” meditáció. Fordította: Chrenkó Ferenc)